

Arrest

**nr. 65 788 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoekende partij dient op 30 maart 2010 een aanvraag van een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 10 mei 2010 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2 Op 11 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) Artikel 42 quater §1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Er werden drie relatieveverslagen opgesteld op het adres te Westerlo.

Uit het relatieveverslag d.d. 09.12.2010 blijkt dat enkel de echtgenote en haar kinderen thuis zijn. Betrokkene zou in Afrika zijn tot ongeveer 18.12.2010. Gezien de opsteller van dit verslag door de echtgenote enkel toegelaten werd in de hal van het appartement, kan hij geen persoonlijke voorwerpen van betrokkene aantreffen. Buurtonderzoek wijst uit dat niet geweten is dat er een man bij de echtgenote woont. De echtgenote zou telefonisch contact opnemen wanneer betrokkene terug was uit Afrika en dan zou de opsteller van het verslag mogen terugkomen. Opmerking: op de bel staat enkel de naam van de echtgenote.

Uit het relatieveverslag d.d. 24.01.2011 blijkt dat betrokkene nog in Afrika zit tot het volgend weekend. De echtgenote laat in een kleerkast op de slaapkamer een vijftal T-shirts zien die aan betrokkene zouden behoren. Verder is er geen kledij of hij heeft het mee naar Afrika. Buurtonderzoek wijst opnieuw uit dat de burens betrokkene niet kennen; ze denken dat de echtgenote een alleenstaande moeder is met twee kinderen. Opmerking: op de bel staat enkel de naam van de echtgenote.

Uit het relatieveverslag d.d. 05.05.2011 blijkt dat betrokkene nog steeds in Afrika is. Eerst zou hij op ongeveer 18 december terug zijn, daarna eind januari, nu is de maand mei reeds aangebroken en is hij nog steeds in Afrika. De echtgenote toont opnieuw enkel een vijftal T-shirts die aan betrokkene zouden behoren. De buurtbewoners kennen betrokkene niet. Op de bel staat geen naam.

Uit een onderhoud van de opsteller van het verslag met de echtgenote blijkt dat betrokkene sedert het huwelijk nog maar enkele keren in België is geweest. Hij handelt in tweedehandsvoertuigen en verkoopt deze in Afrika. Volgens de echtgenote zou betrokkene mogelijk eind mei nog eens voor enkele dagen in België zijn. De echtgenote zegt dan dat de situatie (het huwelijk) onmogelijk is en dat zij alleen voor de kinderen instaat.

Hier is duidelijk geen sprake van een gezamenlijke vestiging van de echtgenoten. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Het eerste en tweede middel worden wegens verknochtheid samengevoegd.

In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...)”Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990,31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

Bij lezing van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat men er blijkbaar van uitgaat dat verzoeker reeds een lange tijd in Afrika verblijft.

Eén en ander wordt gesteund op de vaststellingen uit de drie aangehaalde relatieveverslagen, van respectievelijk 9 december 2010, 24 januari 2011 en 5 mei 2011.

Op deze data verbleef verzoeker inderdaad telkens in Afrika, doch het is geenszins juist te concluderen dat hij aldus minstens van december tot begin mei daar verbleven heeft.

Verzoeker is handelaar in tweedehandswagens en houdt zich bezig met import en export ervan tussen Afrika en Europa, voornamelijk Nigeria en België'.

Dit betreft een perfect legale en officiële ondernemingsactiviteit en vormt de broodwinning van verzoeker en zijn gezin.

Uiteraard houdt deze handelsactiviteit in dat verzoeker zeer veelvuldig dient te reizen tussen België en Nigeria.

Dit was reeds voor de controles het geval en ook zo ten tijde van liet opstellen van de verschillende relatieveverslagen.

Verzoeker voegt als bijlage bij onderhavig verzoekschrift een aantal bescheiden waaruit enerzijds zijn handelsactiviteit blijkt (stuk 2) en anderzijds het gegeven dat hij zeer frequent reist tussen Nigeria en België.

Uit deze laatste stukken blijkt tevens dat verzoeker wel degelijk tussen de opstelling van de verschillende relatieveverslagen naar België is teruggekeerd en waarbij hij zich dan uiteraard thuis bij zijn echtgenote vestigde.

Derhalve is het volstrekt ten onrechte dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing stelt:

"Uit het relatieveverslag dd. 05.05.2011 blijkt dat betrokkene nog steeds in Afrika is. Eerst zou hij op ongeveer 18 december terug zijn, daarna eind januari, nu is de maand mei reeds aangebroken en is hij nog steeds in Afrika. " (eigen onderlijning)

Verzoeker was niet "nog steeds" in Afrika, doch "opnieuw", en dit telkens in het kader van zijn professionele activiteit waarmee hij tenslotte ook zijn gezin onderhoudt.

Eén en ander is uiteraard van het grootste belang bij de beoordeling van het als dan niet nog voorhanden zijn van een gezamenlijke vestiging van de echtgenoten.

Waar men dit laatste enigszins in twijfel zou kunnen trekken wanneer één der echtgenoten gedurende een half jaar of meer ononderbroken afwezig is (zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk doet uitschijnen), ligt in casu een geheel andere situatie voor en waarbij verzoeker wel degelijk samenwoont met zijn echtgenote, met haar op hetzelfde adres is gevestigd, maar hij ingevolge de aard van zijn beroepsactiviteit regelmatig in het buitenland is.

Uit het loutere feit dat verzoeker geregeld om professionele redenen in Afrika verblijf kan derhalve niet worden afgeleid dat er geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten meer zou zijn en waardoor verzoeker van zijn verblijfsrecht in België kan worden beroofd. (...)"

In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van de materiële motiveringsverplichting.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden aangenomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling hiervan niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt, 7 december 2001, nr. 101.624.)

Om de redenen uiteengezet bij de toelichting van het eerste middel meent verzoeker dat met de bestreden beslissing eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door een verwijzing naar drie relatieveverslagen op datum van welke hij niet in de echtelijke woonst kon aangetroffen worden, nu hij toen voor zaken in Afrika verbleef.

Zoals hoger afdoende aangetoond en zoals eveneens blijkt uit de als bijlage gevoegde stukken, is het geenszins zo dat verzoeker tussen december 2010 en mei 2011 constant afwezig is geweest.

De bestreden beslissing gaat derhalve uit van een verkeerde lezing van de feiten, minstens een onjuiste beoordeling ervan.

De conclusie dat er geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten meer zou zijn is niet naar redelijkheid verantwoord in het licht van de gegevens waarnaar de bestreden beslissing verwijst en waarop zij wordt gesteund.

De materiële motiveringsplicht werd derhalve geschonden en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. (...)”

2.2 Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

2.4 De Raad wijst er vooreerst op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een gezamenlijke vestiging een ruime appreciatiebevoegdheid heeft en ook de beoordelingen of hij al dan niet over voldoende informatie beschikt om zijn beslissing te nemen, vallen binnen deze appreciatiebevoegdheid. De Raad kan in dit kader slechts een marginale toetsing doorvoeren en nagaan of de gemachtigde van de staatssecretaris niet op een kennelijk onredelijke wijze van zijn bevoegdheid gebruik heeft gemaakt.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd beëindigd daar er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten. De bestreden beslissing verwijst naar drie relatieverlagen opgesteld op het adres te Westerlo, met name het relatieverlag van 9 september 2010, van 24 januari 2011 en van 5 mei 2011.

De verzoekende partij is echter van mening dat het geenszins juist is te concluderen dat de verzoekende partij minstens van december tot begin mei in Afrika verbleven heeft, dat haar handelsactiviteit inhoudt dat zij zeer veelvuldig dient te reizen tussen België en Nigeria en dat er *in casu* een heel andere situatie voorligt.

Verder voegt de verzoekende partij bij haar verzoekschrift enkele ‘bescheiden’ waaruit enerzijds haar handelsactiviteit blijkt en anderzijds het gegeven dat zij zeer frequent reist tussen Nigeria en België. Uit deze stukken blijkt wel degelijk dat de verzoekende partij tussen de opstelling van de verschillende relatieverlagen naar België is teruggekeerd en dat zij tussen december 2010 en mei 2011 geenszins constant afwezig is geweest.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er drie relatieverlagen werden opgemaakt. Uit het relatieverlag van 9 december 2010 blijkt dat *‘opsteller moest maar terugkomen als F. (...) van Afrika terug was, zij ging telefonisch contact nemen’*. De echtgenote van de verzoekende partij, O.C., heeft verklaard dat haar echtgenoot tot ongeveer 18 december 2010 in Afrika zou zitten. Verder blijkt uit het buurtonderzoek dat er niet geweten is of een man woont bij O.C. Vervolgens werd een tweede relatieverlag opgesteld, met name op 24 januari 2011. O.C. verklaart dat de verzoekende partij in Afrika zit tot het weekend. Zij laat tevens een vijftal T-shirts zien die aan de verzoekende partij toehoren. Verder is er geen kledij aanwezig van de verzoekende partij. Uit een buuronderzoek blijkt dat de burens van de verzoekende partij niet kennen en denken dat O.C. een alleenstaande moeder is met twee kinderen. Op 5 mei 2011 wordt tenslotte een laatste relatieverlag opgemaakt. De verzoekende partij was wederom afwezig en zat in Afrika op dat moment. O.C. toont een vijftal T-shirts die aan de verzoekende partij toebehoren en verklaart dat *‘F. (...) heeft sedert het huwelijk nog maar enkele malen in België geweest. Hij handelt in tweedhandsvoertuigen en verkoopt deze in Afrika. Volgens O. (...) zou F. (...) mogelijk eind mei 2011 nog is voor enkele dagen in België zijn. O. (...) zegt zelf dat de situatie (huwelijk) onmogelijk is en dat zij allen voor de kinderen staat.’* Op het moment van het opstellen van de drie relatieverlagen werd op de bel enkel de naam van de verzoekende partij aangetroffen. Gelet op deze relatieverlagen is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten.

Waar de verzoekende partij bij haar verzoekschrift verschillende documenten voegt, wijst de Raad er vooreerst op dat deze stukken niet werden overgemaakt aan de verwerende partij. De verwerende partij kan niet verweten worden met voormelde documenten geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient namelijk te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad wijst er bovendien op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Uit het eerste relatieverlag blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij bij terugkomst van de verzoekende partij telefonisch contact zou opnemen met de opsteller van het relatieverlag. Noch de echtgenote, noch de verzoekende partij hebben dit echter gedaan. Er werd bovendien nog tot tweemaal toe een relatieverlag opgemaakt. Over een periode van vijf maanden heeft men tot driemaal toe een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld en had de verzoekende partij bijgevolg voldoende tijd om haar persoonlijke situatie uit te klaren en eventueel haar versie van de feiten te geven. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

In de mate dat het de bedoeling lijkt te zijn van de verzoekende partij om aan de hand van haar betoog de Raad haar aanvraag te laten heronderzoeken, benadrukt de Raad dat het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting zou zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS